

עפ"ג 10021/09/18 - סמיר והבי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 10021-09-18 והבי נ' מדינת ישראל 22 נובמבר 2018

בפני הרכב כב' השופטים:
י. גריל, שופט בכיר [אב"ד]
ב. בר-זיו, שופטת
א. אלון, שופטת
המערער:

סמיר והבי
ע"י ב"כ עוה"ד חנא בולוס

נגד
המשיבה:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
ע"י ב"כ עוה"ד מ. הרטמן

פסק דין

א. הערעור שבפנינו הוא על הכרעת הדין של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט שלמה בנג'ו) מיום 18.9.17, ב-ת.פ. 11762-02-17, לפיה הורשע המערער, יליד 1979, בעבירות של גניבה בידי מורשה, לפי סעיף 393(3) של חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), וכן שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 418 סיפא + 420 של החוק, וזאת באישום הראשון, וכן שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 של החוק באישום השני.

כמו כן, נסוב הערעור על גזר-דינו של בית משפט קמא מיום 4.6.18 לפיו נדון המערער ל-6 (שישה) חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות, 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי הוא שהמערער לא יעבור את העבירות בהן הורשע בתיק זה, וכן תשלום קנס בסך של 5,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין כעולה מן האישום הראשון שבכתב האישום המתוקן הינן בתמצית אלה:

בשנת 2005 פנתה לקוחה אל המערער בעיסוקו כעורך דין על מנת שיטפל בתביעה כספית כנגד חברת הביטוח בגין תאונת דרכים שעבר בנה הקטין. במהלך הטיפול בנושא הגיע המערער לפשרה עם נציג חברת הביטוח ולפיה תשלם חברת הביטוח לקטין סכום של 3,500 ₪ כנגד סילוק כל תביעות הקטין או הוריו כנגד החברה.

המערער לא הביא לידיעת הלקוחה ובעלה את דבר הפשרה ולא קיבל את הסכמתם להגיע לפשרה עם חברת הביטוח. במסגרת הליך הפשרה העבירה נציגת חברת הביטוח למערער שטר ויתור על מנת שהמערער יחתים

עליו את הוריו של הקטין וזאת כתנאי לקבלת כספי הפיצוי מחברת הביטוח.

עובר ליום 24.7.06 זויפו על שטר הוויתור חתימותיהם של הלקוחה ובעלה, ללא הסכמתם ורשותם, והמערער העביר לנציגת חברת הביטוח את שטר הוויתור ועליו החתימות המזויפות, מתוך כוונה לקבל באמצעות הזיוף את כספי הפיצוי של הקטין.

עובר ליום 22.8.06, ובמסגרת הפשרה עם חברת הביטוח, קיבל ממנה המערער שיק על סך 3,500 ₪ כפיצוי עבור הקטין והפקיד את השיק בחשבון הבנק שלו, מבלי לדווח על כך ללקוחה או בעלה ומבלי שהעביר להם את הכסף אותו שלשל לכיסו, ללא הסכמתם ומתוך כוונה לשלול את הכסף שלילת קבע.

נטען באישום הראשון שהמערער, בהיותו מחזיק בכספי הפיצויים שלח בהם יד במרמה ולשימוש שלו, בכך שנטל לרשותו את כספי הפיצויים ששולמו לזכות הקטין, וכן עשה שימוש בשטר הוויתור המזויף, בנסיבות מחמירות, שכן הזיוף נעשה לצורך קבלת כספים שלא כדין ועל ידי עורך דין.

באישום זה ייחסה המדינה למערער עבירה של גניבה בידי מורשה לפי סעיף 393 (3) של החוק, וכן שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות לפי סעיף 418 סיפא + סעיף 420 של החוק.

ג. באישום השני נטען, שביום 27.7.09 על רקע המתואר באישום הראשון ולאחר שהתברר ללקוחה ובעלה שהמערער נטל את כספי הפיצויים ולא העבירם אליהם, הגישו השניים תלונה בלשכת עורכי הדין כנגד המערער בגין גניבת כספי הפיצויים. על סמך התלונה הוגשה ביום 20.11.11 קובלנה לבית הדין המשמעתי המחוזי של לשכת עורכי הדין בחיפה.

ביום 1.11.12, בסמוך לתחילת הדיון בקובלנה בבית הדין המשמעתי, מחוץ לאולם הדיונים, פנה המערער אל באת כוחה של הלקוחה (שהוזמנה להעיד בתיק מטעם התביעה) והפציר בה שתעיד בבית הדין עדות שקר.

המערער טען, כי יש לו ילדים קטנים והוא מבקש שהיא לא תהרוס את חייו, ואולם באת כוחה של הלקוחה סירבה לבקשתו זו של המערער.

ביום 10.4.13, לאחר סיום שמיעת הראיות בקובלנה הרשיע בית הדין את המערער בביצוע עבירה של שליחת יד בכספי לקוח ובעבירות נוספות, וביום 2.6.13 גזר את עונשו של המערער והטיל עליו לשלם ללקוחה סכום של 5,000 ₪, וכן השעה אותו מלעסוק בעריכת דין לתקופה של שלוש שנים, החל מיום 1.12.13.

עובר ליום 13.6.13 פנה המערער אל הלקוחה ובאת כוחה וביקש להיפגש עמן כדי לשלם ללקוחה את הכסף, ואכן הגיע המערער באותו יום למשרדה של עורכת הדין ופגש שם את הלקוחה.

במהלך הפגישה הפציר המערער בלקוחה, כי תסכים לחתום על הצהרה כוזבת לפיה היא קיבלה ממנו את כספי הפיצויים בשנת 2006 וכי היא מבקשת לבטל את תלונתה נגדו בלשכת עורכי הדין. לאחר שכנועים ותחנונים רבים חתמה הלקוחה לבקשת המערער, על ההצהרה הכוזבת הנ"ל, והמערער מסר ללקוחה את הכסף.

ביום 16.6.13 הגיש המערער לבית הדין המשמעותי בקשה לביטול הרשעתו וכן הגיש ערעור על הרשעתו לבית הדין המשמעותי הארצי כשהוא מצרף הן לבקשה והן לערעור את ההצהרה הכוזבת ומסתמך עליה בטיעונו.

ביום 27.6.13 דחה בית הדין המשמעותי את בקשת המערער לביטול הרשעתו, וביום 20.1.14 נדחה ערעורו של המערער לבית הדין המשמעותי הארצי.

לטענת המדינה במעשיו אלה עשה המערער דבר בכוונה להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, וייחס לו עבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 של החוק.

ד. בישיבת בית משפט קמא מיום 18.9.17 התיר בית המשפט למערער לחזור בו מכפירתו, והרשיע אותו בעבירות שפירטנו לעיל.

ה. הוזמן תסקיר שירות המבחן בנושא תאריך מיום 19.3.18, וממנו עולה, שאין למערער הרשעות קודמות בפלילים, והוא קיבל על עצמו אחריות למעשים המתוארים בכתב האישום, והביע צער וחרטה על מעשיו.

לטענת המערער, קודם לביצוע העבירות הוא היה נתון בלחצים מבחינה כלכלית ומבחינת עבודה והוא התקשה להתמודד באופן יעיל עם הלחצים. לדבריו לא הייתה לו כוונה לגנוב את הכסף, והוא חשב להשתמש בו ובהמשך להחזירו ללקוחותיו, ומחמת חוסר ערנות מספקת להשלכות מעשיו הוא ביצע את העבירות בהן הורשע.

המערער טען בפני שירות המבחן, שמעורבותו באירוע נשוא כתב האישום היא חריגה להתנהלותו בדרך כלל והדגיש את הערכים הנורמטיביים שלפיהם הוא מתנהל. ניהול ההליך המשפטי נגדו עורר בו מבוכה וצער רב.

שירות המבחן ציין את העובדה, שהמערער נטל על עצמו אחריות מלאה והכיר בחומרת המעשים, וכן ציין, כי ניכר שלניהול ההליך המשפטי נגדו יש השלכות משמעותיות בעלות ערך הרותעני, ומאז 2013 לא נפתחו נגדו תיקים פליליים נוספים. המערער הביע נכונות להשתלב בתהליך טיפולי.

הערכת שירות המבחן היא שקיים אצל המערער סיכון להישנות העבירות, אך השתלבותו בתהליך טיפולי תסייע לבדוק את החלקים האישיותיים וההתנהגותיים שקיימים אצלו שעמדו ברקע ביצוע העבירות.

שירות המבחן התרשם אמנם מחומרת העבירות וממידת הפגיעה בנפגעי העבירות כתוצאה מהתנהלותו של המערער, אך ההתרשמות היא שהמערער מתפקד בדרך כלל בצורה תקינה, נעדר הרשעות קודמות, ונושא באחריות בגין חומרת מעשיו. לכן, סבר שירות המבחן שיש לנקוט בענישה שיקומית בעניינו של המערער שתאפשר המשך תפקודו במסגרת המשפחתית והתעסוקתית ותשלב היבטים של גמול ותשלום מוחשי שיהא עליו לשאת בו בגין התנהלותו מפרת החוק.

שירות המבחן המליץ לשקול את סיום ההליך המשפטי בביטול הרשעתו של המערער נוכח העובדה שהמערער מקבל אחריות מלאה לביצוע העבירות, מבטא הבנה לחומרת מעשיו, מוכן להשתלב בתהליך טיפולי, ומכיוון שעד כה ננקטו נגדו הליכים משמעותיים, ההמלצה היא לשקול את סיום ההליך בביטול הרשעתו בדין, ולהטיל עליו צו מבחן למשך שנה ו-300 שעות של"צ.

1. בישיבת בית משפט קמא מיום 24.4.18 נשמעו הטיעונים לעונש. בכל הנוגע לאישום הראשון טען ב"כ המדינה, שמתחם הענישה ההולם נע בין 10 חודשי מאסר ל-18 חודשי מאסר בפועל, ובגין האישום השני מתחם הענישה ההולם נע בין 6 ל-12 חודשי מאסר בפועל והבקשה היא לצבור את העונשים.

נוכח העדר עבר פלילי של המערער, חלוף הזמן, והעובדה שהמערער החזיר את כספי הגניבה למתלוננים, ביקש ב"כ המדינה שעונש המאסר בפועל יהא ברף התחתון של המתחם, לצד מאסר מותנה מרתיע וקנס.

באשר להמלצת שירות המבחן להימנע מהרשעה, התנגד ב"כ המדינה בשים לב לחומרת העבירות והפגיעה בערכים המוגנים, וכן נוכח העובדה שלא התקיימו שני התנאים המצטברים הנדרשים לפי הלכת כתב (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ב(3) 337) לעניין "הלכת כתב").

עוד ציין ב"כ המדינה, שהמערער מושעה מלשכת עורכי הדין לשנים רבות, עובד כיום כנציג מכירות ולא ניתן לראות כיצד ההרשעה תוכל לפגוע בו.

2. סנגורו של המערער ציין בפני בית משפט קמא, שהעבירה נשוא האישום הראשון בוצעה בשנת 2006 וכתב האישום הוגש בשנת 2017, משמע, לאחר 11 שנה ומדובר בעינוי דין רציני כשחיו של המערער השתנו במהלך שנים אלה מן הקצה אל הקצה.

במועד הרלוונטי לכתב האישום היה המערער עורך דין, ואילו כיום נשלל רישיונו למשך 20 שנה, הוא אינו עובד בעריכת דין אלא כנציג מכירות בתל אביב כדי לפרנס את רעייתו וחמשת ילדיו.

כמו כן, כתוצאה מביצוע העבירה נגרם נזק למערער, שמו הוכתם, ומשרדו נסגר.

עוד ציין הסניגור, כי יש לתת את הדעת על כך שסכום הכסף לגביו ביצע המערער את העבירה, הוא ₪ 3,500

בלבד.

כמו כן ביקש הסנגור להתייחס לאישום הראשון ולאישום השני כאירוע אחד, ועתר לכך שתבוטל הרשעתו של המערער, ולחלופין, להקל מאד בעונשו.

ח. המערער פנה אף הוא לבית המשפט וציין, בין היתר, שהוא מתחרט על מעשיו שהתרחשו בשעת לחץ. לדבריו, יש לו בן חולה, אשתו, שהיא גננת, איננה עובדת מאז 2008, ועליו לפרנס את כולם. המערער חזר וציין, שהוא אכן טעה משביצע את העבירה, והוא ביקש שלא תיפגע פרנסתו, שכן השעייתו ל-20 שנה מלשכת עורכי הדין היא ענישה חמורה מאד.

ט. בית משפט קמא הורה על הזמנת חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות ובחוות דעתו מיום 14.5.18 קבע הממונה, שהמערער מתאים לביצוע עבודות שירות במגבלות והמערער הביע את הסכמתו לכך.

י. בגזר דינו מיום 4.6.18 עמד בית משפט קמא על חומרת מעשיו של המערער, וציין, ששני האישומים מתייחסים לשני אירועים נפרדים ומובחנים זה מזה ולכן יש לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אישום בנפרד.

בית משפט קמא ציין, שמעשיו של המערער מאופיינים בתחכום ותכנון מראש באופן מחושב ואין המדובר במעשה אימפולסיבי. המערער תכנן את המהלכים והוציא אותם לפועל ומעשיו גרמו לנזקים כלכליים למתלוננים ופגעו באינטרס הציבורי, באמון הציבור בעורכי הדין וכן תוך פגיעה בשמם הטוב. בנוסף, שיבש המערער הליכי משפט וקיבל הצהרה כוזבת אותה הגיש לבית הדין המשמעתי כדי להציל את עורו.

י"א. בית משפט קמא בחן בהרחבה את מדיניות הענישה הנוהגת הן בעבירה של גניבה בידי מורשה ושימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות, והן בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, וקבע, שמתחם הענישה ההולם נע בין 3 חודשי מאסר לשנת מאסר בפועל, ובגין האישום השני המתחם הוא בין מאסר על תנאי לשבעה חודשי מאסר.

י"ב. בית משפט קמא גם בחן את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, והגיע למסקנה, שהעונש המתאים בגין העבירות נשוא האישום הראשון הוא 4 חודשי מאסר והעונש המתאים בגין העבירה נשוא האישום השני הוא חודשיים מאסר בפועל, והוסיף, שנוכח חומרת המעשים מן הראוי לצבור את העונשים זה על גבי זה. הואיל והמערער נעדר עבר פלילי, קבע בית משפט קמא, כי עונש המאסר ירוצה על דרך של עבודות שירות לפי חוות דעתו של הממונה.

באשר להמלצה לחרוג מן העונש המתאים בגין שיקולי שיקום, כפי שהמליץ שירות המבחן, קבע בית משפט קמא, שהמלצה שיקומית זו אינה הולמת את הנסיבות החמורות המשתקפות מעובדות כתב האישום.

נוכח כל האמור גזר בית משפט קמא על המערער את הענישה שפירטנו לעיל.

י"ג. המערער הגיש, בכוחות עצמו, את ערעורו על גזר דינו של בית משפט קמא וטען, שהיה מקום לכך שבית המשפט יימנע מהרשעתו ויסתפק ב-300 שעות של"צ, כפי שהמליץ שירות המבחן. כמו כן טען המערער, כי הענישה של שישה חודשי מאסר בעבודות שירות מחמירה עמו, הן בהתחשב בתסקיר שירות המבחן, הן בהתחשב בכך שזו הרשעתו הראשונה ובכך שחסך זמן שיפוטי יקר, וכן בשים לב להיותו מפרנס יחיד למשפחה ברוכת ילדים, וככל שלא יתאפשר לו לעבוד ייגרם למשפחתו נזק בלתי הפיך.

י"ד. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 8.11.18 היה המערער מיוצג על ידי סנגורו אשר חזר בפנינו בהרחבה על הטענות שבערעור.

לטעמו של הסנגור, היה מקום לאמץ את המלצת שירות המבחן ולבטל את הרשעתו של המערער, ולטענתו, אין נימוק בגזר דינו של בית משפט קמא מדוע הגישה השיקומית אינה גוברת.

בנוסף נטען, שהיה על בית משפט קמא ליתן דעתו לעינוי הדין שנמשך כ-11 שנה. תקופה כה ארוכה מצדיקה סטייה מרמת הענישה המקובלת והקלה עם הנאשם, בשים לב לפסיקה אליה הפנה הסנגור. עוד טען הסנגור לאכיפה בררנית, דהיינו, העובדה שלא הוגשה קובלנה נגד עורכת הדין שייצגה את הלקוחה (המתלוננת), אישרה את הצהרתה הכוזבת, ולא נפתחה כנגדה חקירה.

ט"ו. הסנגור הוסיף, שאין למערער עבר פלילי, עקב האירוע נשוא הדיון הוא הושעה על ידי לשכת עורכי הדין לשלוש שנים וחויב לפצות את המתלוננת ב-5,000 ₪, ובגין מעורבות באירועים נוספים הוא הושעה לתקופה של 20 שנה. לחלופין, ביקש הסנגור, שחלף עבודת השירות יוטלו על המערער שעות של"צ כדי שיוכל לפרנס את משפחתו בכבוד.

ט"ז. המערער פנה אלינו אף הוא, ציין כי הוא מתחרט, וכי החל חיים חדשים, הוא אב לחמישה ילדים קטנים, ומפרנס יחיד של משפחתו ברוכת הילדים. בנוסף, סובל המערער מיתר לחץ דם ולהוריו מחלת לב. אם יושבת מאפשרות עבודה לא תהא לו פרנסה.

י"ז. בהמשך הודיענו הסנגור, כי הוא ומרשו חוזרים בהם מן הערעור בכל הנוגע לאי-ביטול ההרשעה, והם מצמצמים את טענתם לעתירה להמרת עבודות השירות לשל"צ בהיקף ניכר או המתקת תקופת עבודות השירות.

י"ח. הפרקליטה הדגישה בטיעוניה, שאין גזר הדין של בית משפט קמא חורג לחומרה, ואין כל הצדקה להתערבות ערכאת הערעור. הפרקליטה הפנתה לרישום העמוס בגיליון ההרשעות המשמעותיות של המערער בבתי הדין של לשכת עורכי הדין.

באשר לטענת עיוני הדין ציינה הפרקליטה (עמ' 6 לפרוט'), שהתלונה למשטרת ישראל הוגשה ב- 2013 - תחילת 2014, בגין המסמך (ההצהרה הכוזבת) שהוגש על ידי המערער בשנת 2013 לבית הדין למשמעת של לשכת עורכי הדין, כמתואר בכתב האישום. תלונה זו הביאה אז לפתיחת החקירה המשטרתית. כתב האישום הוגש בשנת 2017, משמע, מדובר לטענת הפרקליטה בחלוף זמן של ארבע שנים עד הגשת כתב האישום, מה שמצמצם משמעותית את טענות הסנגור בדבר עיוני דין.

הפרקליטה הוסיפה, שהמעשה בגינו הורשע המערער **איננו** בגדר מעידה חד-פעמית כפי שהציג המערער בפני שירות המבחן, אשר קיבל את טענת המערער כאילו מדובר במעידה חד-פעמית של אדם נורמטיבי שנקלע לקשיים כלכליים.

הפרקליטה הדגישה, כי מדובר במי שהורשע בעבירות חמורות של גניבה בידי מורשה, שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות ושיבוש מהלכי משפט כשהוא מגיש את המסמך המזויף, עליו הוא החתים את הלקוחה, נפגעת העבירה האומללה, לערכאות המשמעותיות של לשכת עורכי הדין. מעשיו של המערער מהווים פגיעה כלכלית בלקוחה שלו (נפגעת העבירה) וכן פגיעה ברף הגבוה במערכת השיפוטית ובאמון הציבור בעורכי הדין.

י"ט. הפרקליטה טענה, שעונש עבודות השירות שהטיל בית משפט קמא על המערער הוא עונש מקל, מה גם שאין המדובר במעידה רגעית וכעולה מן הגיליון העמוס של ההרשעות המשמעותיות, מדובר בדפוס פעולה של המערער, ולכן אין כל הצדקה להקלה.

כ. לעניין טענת המערער בדבר אכיפה בררנית, נוכח העובדה שכנגד עורכת הדין של הלקוחה (המתלוננת) לא ננקטו הליכים משפטיים, ציינה הפרקליטה, שמדובר במעשים שונים לחלוטין. התלונה כנגד המערער הוגשה נוכח שימוש במסמכים מזויפים על ידי המערער, ועבירה זו אינה מיוחסת לעורכת הדין שייצגה את הלקוחה, ומדובר כאמור בעניינים שונים. לפיכך עתרה הפרקליטה לדחיית הערעור.

כ"א. לאחר שנתנו דעתנו לכתב האישום המתוקן, לתסקיר שירות המבחן, לחוות דעתו של הממונה על עבודות שירות, לגיליון ההרשעות המשמעותיות של המערער במסגרת לשכת עורכי הדין, לטיעוניהם של ב"כ הצדדים לעונש בפני בית משפט קמא, גזר הדין של בית משפט קמא, הודעת הערעור, טיעוניהם של ב"כ שני הצדדים בפנינו בישיבת 8.11.18, והפסיקה הרלוונטית, החלטנו, לא בלי לבטים, לקצר במידה מסוימת את התקופה אותה יהא על המערער לרצות בעבודות שירות.

לעניין התערבות ערכאת הערעור בגזר דינה של הערכאה הדיונית, עיינו: ע"פ 335/18 פלוני נגד מדינת

ישראל, פסקאות 12-14 (22.4.18).

כ"ב. כמצוין כבר לעיל, חזרו בהם המערער וסנגורו מן הערעור על כך שבית משפט קמא דחה את בקשת המערער לביטול ההרשעה. סבורים אנו, שנסיונות העניין והעבירות החמורות בהן הורשע המערער אין בהן כדי להתיישב כלל ועיקר עם התנאים שנקבעו **בהלכת כתב**, ואין בהן כדי להצדיק היענות לבקשה לביטול ההרשעה, ותמימי דעים אנו בעניין זה עם האמור בגזר דינו של בית משפט קמא.

כ"ג. באשר לענישה שהטיל בית משפט קמא על המערער:

אכן זו הרשעתו הראשונה של המערער בפלילים אשר גם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והביע חרטה. ואולם, דווקא בשים לב לכך שהעבירות בוצעו על ידי המערער במסגרת תפקידו כעורך דין, יש להתייחס בחומרה לביצוע עבירות אלה, ובצדק כתב בית משפט קמא בעמ' 7 של גזר הדין:

"מעשיו של הנאשם פגעו באופן משמעותי בנאמנות אותה הוא חב למרשיו. הנאשם ניצל לרעה את מעמדו כעו"ד, שלח ידו בכספיו של לקוח, וכאילו לא די בכך, שיבש הליכי משפט בכך שביקש וקיבל הצהרה כוזבת והגישה לבית הדין המשמעתית, על-מנת להציל את עורו".

דברים אלה מדברים בעד עצמם וכל המוסיף גורע.

כ"ד. יתר על כן, המעשה שביצע המערער היה מתוכנן ומאורגן על מנת שיוכל לעשות שימוש בשטר הוויתור המזויף כדי לקבל כספים. בנוסף, שכנע המערער את לקוחתו-המתלוננת (ב-2013) לחתום על הצהרה כוזבת, והגיש את ההצהרה לבתי הדין המשמעתיים של לשכת עורכי הדין בניסיון להשיג הקלה בעונשו.

מכאן, שהמערער היה המתכנן של המהלכים והוא הוציאם מן הכוח אל הפועל. החומרה מדברת בעד עצמה. אם לא די בכך ניתן לעיין בגיליון ההרשעות המשמעתיות של המערער על ידי בתי הדין המשמעתיים של לשכת עורכי הדין בגין אירועים נוספים כשתקופת השעייתו של המערער מסתכמת בעשרים שנה.

כ"ה. אין כל בסיס לטענת המערער בדבר אכיפה בררנית על כי עורכת הדין של הלקוחה-המתלוננת החתימה אותה (ב-2013) על ההצהרה הכוזבת שהגיש המערער לבית הדין למשמעת של לשכת עורכי הדין, אך בעוד שהמערער הועמד לדין לא ננקטו הליכים כנגד עורכת הדין.

כאמור, טענה זו של המערער אינה מקובלת עלינו. ההליכים הפליליים ננקטו כנגד המערער בגין שימוש במסמכים מזויפים באמצעותם שלשל את כספי הפיצויים שהתקבלו מחברת הביטוח בשנת 2006 לכיסו במקום להעבירם ללקוחתו ובעלה, ומבלי לדווח להם.

בהמשך, בשנת 2013 שכנע המערער בתחנונים את הלקוחה לחתום על הצהרה כוזבת כאילו קיבלה ממנו את כספי הפיצויים עוד בשנת 2006 והגיש זאת לבתי הדין המשמעתיים של לשכת עורכי הדין.

מעשיו אלה של המערער, בהם הודה, **אינם** מיוחסים לעורכת הדין של הלקוחה, ולפיכך **אין** המדובר בדין שונה למעשים זהים. אין בין המעשים בהם הורשע המערער לבין התנהלותה של עורכת הדין ולא כלום, והטענה בדבר אכיפה בררנית אינה רלוונטית כלל בענייננו.

כ"ו. בקצירת האומר, ברי שגזר דינו של בית משפט קמא מבוסס היטב, מנומק כדבעי, ועונה על עקרון ההלימה שהוא עקרון מנחה בענישה לפי סעיף 40ב' של חוק העונשין.

אם למרות כל אלה החלטנו, **לא בלי לבטים**, ללכת כברת דרך מסוימת לקראת המערער, הרי אין זה אלא משום שלא נוכל להתעלם מחלוקת הזמן המשמעותי ביותר, דהיינו, העבירות נשוא האישום הראשון בוצעו עוד בשנת 2006, ואילו כתב האישום הוגש מקץ 11 שנה בשנת 2017.

סברנו, שיש ליתן ביטוי מוחשי יותר לפרק הזמן הממושך מאד שחלף מאז בוצעו העבירות נשוא האישום הראשון ועד הגשת כתב האישום, ומטעם זה החלטנו להעמיד את תקופת המאסר אותה ירצה המערער בעבודות שירות על 4½ (ארבעה וחצי) חודשים, חלף התקופה שקבע בית משפט קמא בגזר דינו.

כל שאר חלקי גזר דינו של בית משפט קמא עומדים בעינם ללא כל שינוי.

כ"ז. מובהר למערער, כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מכללים אלה ו/או אי-הישמעות להוראות הממונה על עבודות השירות, עלולה להיות עילה להפסקה מנהלית של עבודות השירות ולריצוי עונש המאסר בכליאה ממשית.

עוד מובהר למערער, כי מצבו הכלכלי לא יהווה עילה להיעדרות מן העבודה. ככל שייעדר, עלול דבר זה לשמש עילה להפסקה מנהלית של עבודות השירות, ולריצוי עונש המאסר בכליאה ממשית.

על המערער להתייבץ לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום ראשון **23.12.18 בשעה 08:00** בפני הממונה על עבודות שירות בתחנת משטרה טבריה.

למזכירות: יש להמציא את העתק פסק הדין לממונה על עבודות שירות.

ניתן היום, י"ד כסלו תשע"ט, 22 נובמבר 2018, במעמד הנוכחים.

א. אלון, שופטת

ב. בר זיו, שופטת

י. גריל, שופט בכיר [אב"ד]